

Арабинжт почнал да му разказва, как е спасил змията и да уверява звера.

— Не, не, прекжснал го звета. Вместо да ме уверяваш, по-добре ми посочи, как си протегнал копието, а змията да покаже, как се промжкнала по него. Инак аз не мога да си представя.

Арабинжт спуснал копието си до земята, змията, слезла по него и се простнала на пясжка.

— Сега, какво чакаш, изрев л звера, врагжт е в краката ти. Убий го! Защо носиш това копие?

— Не, казал арабина. Това, що казваш ти, е по зверски. Нашият закон е друг. Прощавай, змийо, живей и помни, че и на земята има милост и правда. И само с нея хората могат да живеят честито!

След това арабинжт бутнал коня и продължил пътя си.

Добромирко.

